

Atatürk'e "deccal" diyenlerle Halk TV'de "faşizme karşı omuz omuza" sloganları atıyorlar

14.06.2017

Bir

Kılıçdaroğlu grup toplantısında yine saç baş yoldurdu, ne haliniz varsa görün, bize ne deyip illallah çizgisine geldik, aylardır da CHP'yle ilgili tek satır yazmıyoruz, ama bu ne yahu, Kılıçdaroğlu hala kürsüde Mehmet Altan, Nazlı Ilıcak'tan kahraman gazeteci şovları yapıyor.

Sözcü'nün tutuklanan muhabirlerini savunalım, Ahmet Şık'ı hep birlikte savunalım, Cumhuriyet'in hukuksuzca atılmış gazetecilerini savunalım, ama beyler yalvarırım artık Mehmet Altan-Nazlı Ilıcak şovları nedir?

Mehmet Altan'ı Nazlı Ilıcak'ı savunarak CHP kendi kendini mahkum edip hapse atıyor, cahil de salak da değilsiniz hala Amerika-NATO ağzıyla konuşmak, derdiniz nedir yahu. Bir CHP'li vekil de çıkıp '**başkan Nazlı Ilıcak-Mehmet Altan'ın neresi gazeteci?**' diyemiyor.

Meşruiyeti tartışın, hukuksuzlukların karşısına çıkın, ama kardeşim hala Mehmet Altan-Nazlı Ilıcak isimlerini alkışlatıp CHP'ye oy verenleri kudurtmayın.

CHP'li hangi toplantıya gitsem Nazlı Ilıcak'ı Mehmet Altan'ı şu kripto Türk Solu Dergisi'nin Gökçe Fırat'a özgürlük diye bildiri dağıtan destek arayan tuhaf tuhaf adamlar ortalıkta fink atıyor, bu adamlar hangi yüzle bu toplantılara bu kadar rahat girip çıkıyor, CHP ne zamandan beri Mehmet Altan-Nazlı Ilıcak destekçilerinin yuvası haline geldi.

CHP grubunda Nazlı Ilıcak'a alkışlar yükseldikçe aynı anda paralel tweetlerde meşhur FETÖ'cü komiserler, Amerika Katar'a yükleniyor, sıcak parayı kesecek, yakında suikast olacak imaları, İran-Türkiye karışacak beklentileri gırla gidiyor.

CHP bu ağızlarla nereye gidiyor?

CHP'li seçmenin imkanı olsa sopayla Pensilvanya'ya kadar kovalayacağı Mehmet Altan-Nazlı Ilıcak'a karşı CHP'deki bu aşk bu şehvet düşkünlüğü nedir?

Yetmiyor, Halk TV kalkmış saatlerce ekranlarında '**nurcuları**' ağırlıyor, bir sohbet bir kardeşlik bir ortaklık bir sormayın, Atatürk'e '**deccal**' diyenlerle Halk TV ekranında '**faşizme karşı omuz omuza**' sloganları atıyorlar.

Allahım, bu ne korkunç trajedi, muhalif kitlelerin bu çaresiz alinyazısını kimler yazıyor, bu komedi nedir?

Sarhoş musunuz bela mısınız?

TARİHİ YAPAN VE DEĞİŞTİREN 'BASKIN DEĞERLERDİR'

İki

Tokalaşmada sağ eli kullanmak bir zamanlar sadece yerli bir kültürün adeti olmuş olabilir ancak tokalaşmada sağ eli kullanmak artık evrensel bir kural haline geldi.

Sağ elle tokalaşmak baskın hale geldi, çatal bıçakla sofraya oturmak da öyle.

Bu bir sosyolojik kuraldır, yüksek olan düşük olanı kuşatır.

Mesela Türkiye halkı İslamcı siyaset alanına mahkum oldu ancak İslamcı siyasete tabi olmadı.

Ortada güveneceği bir muhalefet partisi de kalmayınca mesela İzmir Marşı'nı Kızılderili dumanı gibi kullanıp muhalif geniş kitlelerle İzmir Marşı'yla haberleşip dayanışmaya başladı.

Bağımsızlık değerleri '**kapsayıcı**' hale geldi.

Mesela İslamcı iktidar onbeş yıl aralıksız Orta-Doğu'ya, Osmanlı'ya, ve geçmiş tarihine yüklenirken, geniş kitleler inadına değil kendine çok güvenli bireysel özgürlükler giyim kuşam vb. evrensel batılı değerlerden yana durdu.

Tarihi yapan ve değiştiren '**baskın değerlerdir**'.

Bu '**baskın değerleri**' kimler inşa ediyor, bakmak öğrenmek hatırlamak lazım.

Mesela sağcıdan İslamcıdan iktidardan '**sanat**' '**kültür**' çıkmaz lafı, doğru değildir. Rönesans dönemine gidin, hamiler-saray-aristokratlar-krallar sanatçıları destekliyordu ve bugün Batı'nın bütün büyük şehirlerinin en güzel katedralları müzeleri heykelleri iktidar ve kilise tarafından desteklenmiş '**hami**' sanatının harika eserleriyle doludur. Fuzulisi'ne kadar Osmanlı divan şiirinin bahşişle yaşadığını unutmayın.

Bir dönem sanatçıyı ortaya çıkartan ihsan lütuf iltifat kültürüydü.

Modern çağda çok şey değişti, mesela günümüzün baskın değeri ise '**muhlif eleştirel**' sanatçıları ortaya çıkartan bambaşka saikler, misal, günümüz sanatçısı iktidara '**gölge etme başka ihsan istemem**' diyor, misal, günümüz sanatçısı dik başlı yalnızlığından ortaya çıkıyor.

Unutmayın Rönesans sanatçıları '**sipariş**' işler yapıyordu, İncil'den sahneler çiziyorlar, kralların portrelerini yapıyorlar ve tembih ve tavsiyeyle ilahi '**kuralların**' dışına asla çıkmıyorlardı.

Sanatta genel kuralların dışına çıkan bireyselliğin gelişmesi yüzyıllar alır ve bu bireysel sanatçı tavrı modern sanatın kapısını açar!

Bireyselle birlikte sanatçının ilahi geleneksel teması değişir, özgürlükler, sanatın her şeyi haline gelir.

Hami sanatçılığından bireysel sanatçılığa geçiş, tam anlamıyla bir insanlık devrimidir, dünyamızı, sokaklarımızı, okullarımızı, binalarımızı, özgürlüklerimizi, cinselliğimizi, kadınlığımızı, ilişkilerimizi, zevklerimizi baştan aşağı değiştirmiştir.

Ancak sanayileşen modern dünyanın ürettiği makineler ürettiği tüketici kitlelerine ürettiği otomobil ve uçaklarına göre şekillenen ve hepsi aynı bir benzeri olan ortak kullanım mekanları yeni bir mutlak iktidar ortaya çıkartmıştır.

Misal, otobanlar, köprüler, oteller, alışveriş merkezleri ve havaalanları, dünyanın her yerinde aynıdır, milli özgün değillerdir, hepsi tüketicilerin ve makinelerin işlevine uygun kullanım alanlarıdır.

Sanayileşen bütün şehirlerde otobanlar köprüler havaalanları ve alışveriş merkezleriyle '**birbirinin aynısı**' olması büyük bir felsefi '**panik**' ortaya çıktı.

Dubai, Paris, Pekin, Ankara, Newyork, Londra, Tahran, bambaşka coğrafya şehirlerinin birbirinin kopyası haline gelip kültürel özgünlüklerini kaybetmeye başlaması modern çağın en devasa derdi haline geldi.

İşte bu modern yapılar bütün kültürlere baskın çıktı ve dünyamızı kuşattı.

Bir dönemin mimarisine yön veren gökten inen kutsal kitapların ruhuna uygunluk karar veriyordu, sanayileşmeyle, makinelerin-tüketicilerin-iletişimin zorunlu yasalarından gelen '**emirlerle**' yeni mekanlar içinde kuşatıldık.

Ortaçağ ve Rönesans sanatçıları kutsal alanları geleneğin ruhuna uygun düzenlerken kendilerine ait tek özgünlükleri **'süslemeydi'**.

Günümüzde de planı projesi tek elden çıkmış bir otele bir köprüye bir havaalanına, bir sanatçının katkısı ne olabilir?

Günümüz sanatçısının otelin havaalanının alışveriş merkezinin projesine kendince katabileceği tek şey, değişik ışıklar tablolar tasarımlar tabelalar.

Her binanın yapının tek bir projenin kopyası gibi aynı olması büyük bir başkaldırıya post-modern bir tartışmaya sebep oldu.

'SKOLASTİK', 'KÜRESEL' ÇAĞIN MİMARİNİN İÇİNE DÜŞTÜK

Bu dünya değişmeli, farklı değişik daha başka örnekler ihtiyacımız var, mesela, her ülke telaş içinde ve milli kültürel endişelerle tatil yörelerinde kendi kültürüne uygun özgün örnekler vermeye başladı.

Küçük koylar küçük kasabalar kendini bu mimari beton yangınından kurtarmak için hızla harekete geçti, insanlara eski dokusu bozulmamış daha sakin daha özel daha yerel restarosyanlara giriştiler, ancak bu çabalar **'baskın' 'kuşatıcı'** hiç değil, sadece yangından mal kaçırmak, sadece yarınlar için güzel ve elden bu kadar gelir diyen bir fikir.

Eline boya alan sokağını farklı şekilde boyuyor, eski mimarisine daha dayanıklı bir tahta çakıyor, koruyor, bir çoğu otomobili sokağına sokmuyor, an itibariyle dünyamızla yüz binlerce kasaba kendini yeniden eski dokusuyla, ama sadece süsleme gayretinde.

Bu **'korumacılık'** bizlerin yerli kimliğimize bir müddet daha tutunmamızı sağlar, biraz nefes almamıza imkan verir ve kuracağımız yepyeni dünyaları tasarlama düşünme için, bizlere zaman verir, ve direncimizi artırır, ama bu kadar.

Yepyeni bambaşka özgür insan dünyaları **'uzayda'** değil yine kendi şehirlerimizde kendimiz kurmak zorundayız.

Bunu yapacak olan kıyıya köşeye atılmış susturulmuş hükümet projelerinden kovulup dışlanmış, sanatçılardır.

Gerçek şudur, çünkü ortaçağ şehirlerini kilisenin mutlak otoritesi bugünün havaalanlarını şehirlerini ise vahşi makinelerin mutlak otoritesi inşa ediyor.

Dünün-bugünün mimarisi de hem zenginlik hem itibar hem iktidar peşindeydi.

Dünün mimarisi içinden çıkamayacağımız ilahi ve tek tanrılı bir din imparatorluğu kurmak peşindeydi, bugünün mimarisi de, içinden çıkamayacağımız, tek doğrusu piyasa tüketim sermaye olan, yepyeni kuşatıcı bir **'küresel din'**i çoktan inşa etti.

Ortaçağ'ın skolastiğinden modern çağın bilimi sanatçılarıyla kaçıp özgürleştik diyorduk ki yepyeni bir **'skolastik' 'küresel'** çağın mimarinin içine düştük.

Bu baskın küresel imparatorluğun tek tipleştirici kültürünün altında ezilen öğütülen dışlanan susturulan sanatçıların arayışı ise artık ne servet, ne itibar, artık hepimiz sadece ölmeyecek kadar nefes alacak bir rahatlık peşindeyiz.

Ve çoktandır sivil kurumlar sanatçılar bilim kovuldu ve kapitalist zenginlikler tüketim çılgınlıkları ve kitlelerin trafik ihtiyacı yüzünden sanatçıların şehirlerimizi yeniden inşa edecek **'kurtarıcı rolleri'** artık bir **'umut olmaktan'** çıktı.

Bu kaba betonlaşmaya direnemedik, büyük maçı kaybettik, şimdi elimizde sadece, şehirlerin meydanına birkaç heykel dikerek bu devasa binaların içine birkaç tablo koyarak şehirlerimizi bu korkunç boğulmadan kurtarma derdine düştük, nafiledir.

SANAT ESERİ İNSANLIĞIN EN PARLAK NESNESİDİR

Ortaçağın mimarisine kilise ve sermayesi, modern çağın mimarisine kapitalistler ve sermayeler karar veriyor, ortaçağın

sıradan insanları ortaçağın bu dar sokaklarında gıkını çıkartmadan itaat ediyordu, modern çağın tüketicileri bu alışveriş merkezlerinde aynı şekilde sinek sürülerine dönüşüyor, oysa modern çağın başına dönün, ne büyük özgürlük devrimleriyle ilerliyordu.

Sanatın bütün türleri, özgürlüğün en radikal savunucularıdır, ne oldu?

Ve sanat, ilkel kültürden günümüze hava, nefes, su, yiyecek, barınak gibi en acil insan ihtiyacıdır, nerde?

Bu vahşi tablo karşısında hayal dünyamız zenginleşmeden çeşitlenmeden özgürleşmemiz iyi kaliteli hayatlar dünyalar ve bir gelecek kurmamız, mümkün değildir.

İnsana ve kültüre dair şeylere dudak bükerek üzerinden atlayarak sadece inşaat yol köprüyle gidilebilecek nefes alınabilecek bir yerin olmadığı gördük.

Üretime ve insana değil tüketim odaklı bir siyasetin korkunç sonuçlarını yaşıyoruz, tarih taşan şehirlerimiz bizden daha çok acı keder içinde, mahyası eski sokağı görülecek yer mi kaldı bu beton şehir artık niye oruç tutsun?

Bu katlanılmaz boğuculuk yüzünden mutlak otoritelere karşı sanatı ve aklını koruyacak çok büyük özgürlük alanlarına ihtiyacımız var, eleştirel ve muhalif kültürün meydan okumasına, dünyayı sil baştan yıkıp, yeniden bir daha kurmasına, hiç değilse hayallerine sinemasına müziğine isyanına ihtiyacımız var.

'Yeni değerler yaratmak' 'yepyeni alanlar-mekanlar' 'yepyeni şekiller biçimler' tasarlamak, dünyanın en zor meselesidir.

Ama önce neyin **'değer'** olduğunu bilecek bilim ve sanatçı kadroların olmalı.

Hergün beşyüze yakın köşeyazarı yazı kaleme alır, ama, siyaset ve felsefe ve kültür felsefesi ve tarih felsefesine dair **'tek cümle'** kurma becerileri yoktur.

Farklı bir cümle kurabilmeleri için mesela kütüphane dolusu otorite kaynakları okumuş olmaları ve özgün farklı başka türlü ifade-anlatım-açıklama-analiz ustalıkları olması lazım.

Holdingle ve sermayenin kiraladığı yazarlardır bunlar, yer doldurmaları tüketicileri meşgul tutmaları, sermaye için kafidir.

Oysa sanat, mülk değildir, kapitalist sermaye hiç değildir, parayla satın alınamaz ve bilgi beceri ustalık, parayla hisse senedi gibi devredilemez. Ve sanat, emir ve tavsiye ve bahşış ve ihsanla çalışan mutlak otoritenin kölesi müridi kulu oldukça üretemez.

Zengin serveti ailesine yadigar kalır, sanat topluma insanlığa kalır.

Nadir biricik olanı üretmek bir toplumun en eşsiz hazinesidir.

Tarihin o en zengin saraylarından bugün geriye o sarayların mücevherleri değil o saraydaki kralın yaptırdığı tablolar ve mimarisi kalmıştır.

Tüketim toplumunda her şeyin bir fiyatı vardır, sadece sanat eserinin değeri **'aşkındır'**, yani karşılığı fiyatlandırılmaz.

Sanat eserinin değerini anlamak ve korumayı başarmak dahi sanat ister.

Gelmiş geçmiş tarih göstermiştir ki bütün derebeyler kilise krallar, statülerini pekiştirip otoritelerini korumak için, sanat eserine sahip olma ihtiyacı hissetmişlerdir, bir iftar programında çöpten adam yüzlerce sanatçıyı yanına almak hala bu ihtiyacın açlığını gösteriyor.

Sanat, ruhun ve toplumun aynasıdır.

Sanat eseri insanlığın en parlak nesnesidir, sanatın parlaklığının yeri dünyamızda güneş'ten sonradır. Sanat eserine şirk put diyenler doğru diyor, sanat dünyanın maddenin ruhudur, mutlak tek biçimci otoriteye, şirk koşuyor, kurulu düzene karşı çıkıp başka bir düzen kuruyor.

Servet bölünür mal bölünür hisse edilir hatta toprağınız dahi Allah Korusun bölünebilir, ama sanat eseri bölünmez, zenginliği güzelliği dünyalı herkesindir ve o ülkenin toprağı kadar kutsalıdır.

Sanat, o tek tanrılı dinlerin asırlardır yolunu beklediğı Mehdi'nin ta kendisidir, modern çağın başlangıcıyla herkesin sanat yapabilmesini sağlamış ve herkesin sanata ulaşabilmesini başarmış ve cinsellikten siyasete en katı en boğucu yapıları ve gelenekleri bir yüz yılda giyimden kuşama saça tokaya boyaya değıştirebilmiştir.

Her sanat eseri dil din mevki statü demeden herkese, '**insanlığa**' armağandır.

Sanat dünyamızda iki büyük insanlık devrimi yapmıştır, birincisi, maddeyi keyfince özgürce şekillendirmek, ikincisi, soyutlamak.

Maddeyi estetize edemeyen ve soyutlama gücü olmayan hiçbir toplum tarih sahnesinde yaşayamamıştır.

Sanat, herkesi eşitler, müzeler ve tiyatrolar ve sinemalar ve hikayeler her insanı 'kral' yapar, eski toplumlarda sadece aristokratların yaşadığı ayrıcalıklı zevkleri ve duyguları, bugün her bir insana yaşatır.

Ve sanat boğulan dünyamıza tek umuttur, bir yüzyıl önce, sanayi şehirlerimizin ta ortasına kuruldu, şimdi aynı şehirlerin göbeğinden sanayi kovuluyor ve yüzlerce müze şehrin tam ortasına kuruluyor.

BİR ŞEHİR VE EKLANLARDA RECEP İVEDİK BU KADAR ÇOK MU OLUR

Meşhur sümüklü mehdiniz her Perşembe peygamberle istişare hurafe palavralarıyla gençleri kandırır, oysa insanlık, hergün dünyayı değıştirmiş Picasso, Dali, Mozart'la beyniyle ruhuyla istişare eder, sümüklü Mehdi'nin peşinden giden gençlerin toplumların hali ortada: Bütün sokakları ve ekranları saatlerce süren Recep İvedik filmine döndürür.

Paris'te bir çocuk okuluna gidene kadar onlarca harika mimari eser tasarım izleyerek kendini eğitir, günümüzün en gelişkin şehri İstanbul'da bir çocuğumuz okula gidene kadar tabelalarda ekranlarda saatlerce Recep İvedik'e muhatap olur, her ülkenin şaklabanları olur ama bir şehir ve ekranlarda Recep İvedik bu kadar çok mu olur, bu kadar 'baskın' mı olur.

Sanat, insanları halay horon gibi birbirinden üstün kılmadan neşe içinde el ele tutuşturur, bir halay başı ve bir yönetmeni ve sanatçısı vardır, ama, hiçbir sanat eserinde namaz kıldırın hocanın mutlak otorite iddiası yoktur.

Sanat, zorunluluk itaat biat şart koşmaz, sanatın kadın-erkek etnik-mezhep ayrımı yoktur, sanatta yüksek aşağı kültür yoktur.

Sanat, gölgeye karanlığa gizliliğe ve otoriteye düşmandır, sanat dünyamızda her yeredir, saç tokanızda kostümünüzde önünüzdeki bilgisayarın tasarımında, futbolda siyasette, dostlukta, sofrada, iyi ders anlatmada, zamanı kaliteli ve iyi yaşamada. Hayatımızı dolduran bu şeylerin hiç birinin '**fiyatı**' yoktur ve bu eşsiz şeyler sizi tüketici köleler değil özgür insan olmanın zevkini yaşatır.

Ve unutmadan, bu topraklarda doğan her çocuğun üstümüzde hakkı vardır, ülkesinin ve insanlığın en güzel şarkılarını dinlemek-öğrenmek, en güzel eserlerini görme-anlama, hakları, mesela imam-hatipli gençler bu haklardan mahrumdur.

İnsanlığın en değerli en eşsiz hazinelerini bu dünya güzeli çocuklarımızdan saklayan-ulaştırmayan-engelleyenler kimdir, sözümüzden çıkmayın başka türlü düşünmeyin diyen mutlak otoriteyi ilahi ve beşeri ele geçirmiş servet ün sahibi tadsız tuzsuz hırsız uçkağıtçı siyasilerdir.

Şimdi, kralımızın iftarına katılan sözümona yüzlerce sanatçıya bakın, kimdir bunlar nerden peydah oldular, banka soyguncusu ve ihaleci medyamızın, hırsızlıklarını kamuflej için otuz uzun yıl manşetlerini doldurmak için kullandığı çöpler...

İçlerinde gölge etme başka ihsan istemem diyen kendine ve sanatına güvenen tek kişi yoktur.

Milli olan şey haritanız ve bayrağınız değil, size ait müzik mimari kültür, size başkalarından ayıran özgün duyuş düşünüş mizah dahiyane becerileriniz ortaya çıkartır, milli olan şey, o ülkenin çocuklarının kendine ait sanat eserlerine ve değerlerine alışkanlık ve bağlılıklarıyla ortaya çıkar, yoksa, isminin başına Türk koymakla milli koymakla ya da holding ekranlarının tekrar tekrar isimlerini döndürmesiyle ödüllendirmesiyle olmaz.

Bu yüzden Mimar Sinan'ın Yunus Emre'nin Mevlana'nın Pir Sultan'ın Karacaoğlan'ın Nasreddin Hoca'nın başına üstüne '**bayrak**' koymanıza hiç gerek yoktur, sadece isimleri ve eserleriyle bir kültürün hakiki bayraklarıdır.

Sorun kendinize, bir şeyin başına bayrak ve milli adını koymadan kendi kendine '**milli**' olabilmüş bir sanat eseri bir değerimiz var mıdır?

Çok azdır, birini söyleyeyim: Nazım Hikmet!

Bugün beş milyonluk on milyonluk şehirlerimizi otuz yıldır yöneten belediye başkanlarımız içinden, mesela ballandıra ballandıra '**sanat**' ve yağlaya yağlaya '**büyük**' kelimelerini hiç kullanmadan sanat üzerine bir dakikalık konuşma yapabilmeyi dahi becerebileni, hiç çıkmamıştır.

Sanatta, askeri düzen içinde manga tümen hiyerarşisi, dini düzen içinde teba cemaat ilişkisi yoktur, sanat, insanın özüyle maddenin özlerini, insanlığın ortak duygularını bir kültürden diğerine ışık gibi ruh gibi geçirir, öğretir.

Köprülerin alışveriş merkezlerin bütün tüketim maddelerinin ve eşyalarının bir dayanıklılık ve kullanım süreleri vardır, çok kısa sürede çöpe ve hurdaya dönüşürler. Sanat eseri başka tür hayat yaşar, ölümsüzlüğün büyüülü iksirini içmiş eşyayı yeniden basülbadelmevt diriltmiştir.

Hindu inancındaki beden öldükçe ruhtan ruha geçen reenkarnasyonun kendini gerçekleştirdiği yer sanat eseridir, bir kaya bir kağıt parçası sanatçının elinde başka tür bir ömrü yaşamaya başlar, zaman mekan ve şekil değiştirip başka bir ruh içinde hayatı önceki tecrübeleriyle zenginleştirerek gelişerek dönüşerek bambaşka dünyalar arayarak yaşar.

Bu yüzden sanat eseri hiç ölmeyen annemiz babamız öğretmenimizdir, ve annemiz babamız öğretmenimiz: deniz kabuklarıdır boyalardır seslerdir kaya parçalarıdır, bizi muhatap alır, bizi öğütler, bize dünyanın ve maddenin ruhundaki özü anlamı aşılar, duyularımıza yeni duyular gözlerimize yeni gözler parmak uçlarımıza yepyeni temas dokunuşlar öğretir.

BİRİ TAYYİP BEY DİĞERİ RECEP İVEDİK

Sanat eseri, okulda atelyede akademide bilimde tüm yaratıcı eylemlere ruh ve coşku verip insan oluşumuzu hatırlatır ve tetikler, içimizdeki azgınlığı ve yıkıcılığı boşaltıp bambaşka bir insan eriyiği içine sokar.

Sanat eseri dünyalılarla tercüme ihtiyacı duymayan en güçlü en derin iletişim konuşma siyaset ortaklaşma duygulanma vs. aracıdır. İhaleci bir patron yüz milyon dolar yatırıp bir TV sahibi olabilir ama 19 yaşında Urfalı bir gencin yürekleri delip geçen çığlığına ve etkisine hiçbir servetin gücü ulaşamaz.

Ülkemiz iktidar güçleriyle herşeyin ihaleyle parayla yapıldığı sadece sanatın yapılamadığı bir ülkedir.

Ekranlarımızda gün boyu en çok suratını gördüğümüz iki nesne var: Biri Tayyip Bey diğeri Recep İvedik reklam filmleri, ülkenin en şöhretli bu iki suratının ekranda ardı ardına gelmesi beceriksiz İslamcı siyaseti anlatan bizim siyasetimizin Guernica (Picasso) tablosudur.

Oysa bir topluma güç ve güven veren sanat becerisidir.

'**Baskı ve sansür dönemleri insanları kırbaçlar ve çok sıkı eserler üretirler**' düşüncesi saçmalaktır, şöyle doğrudur, baskı ve sansür dönemleri insanları işinden gücünden eder ve onlara hapisane ve yalnızlıklarında çok uzun boş zaman imkanı sunar.

Şu daha doğrudur, yeterli malzeme ve imkanların olmadığı yerde sanatçı yetişmez, işte yüzlerce ekranınız var ama siyasi mizah yapabilen tek bir programınız yok.

Ve kimya fizik bilimsel deneylerle sanat at başı gider, ne çok tecrübe edersen o kadar zenginleşirsin, sanatta ileri gitmiş bilimde geri kalmış, ya da bilimde ileri gitmiş sanatta geri kalmış ülke yoktur, ikisi yanyana ve birlikte yükselir.

İşte Çin bir yasak ülkesi olmasına rağmen ileri gitmiş ekonomisiyle spor ve bilim ve sanat kültür ve moda arasındaki farkı, hızla kapatıyor.

Bir dönüp geriye bakalım, Hitler'lerden geriye ne kaldı, sanat eseri üç beş takı üç beş kolye, Yunan'dan ne kaldı üç beş heykel, Osmanlı'dan ne kaldı, üç beş mimari eser, o kültürlerin yerlerinde yeller esiyor ve bugün sadece ürettikleri 'sanat'lar kaldı.

Onbinlerce yıldan bugüne elimizde kalmış bu sanat eserlerine iyi bakalım, takılara mermere taşlarına mücevherine.

Hepsi pasa küfe zamana karşı dayanıklı ve hepsi yüksek bir zeka ve biçim estetik taşıyor.

Tayyip Bey, iftar programında bizde neden 'kültür' yok deyince, hatırlatmak istedim.

Sanatçı olabilmek için...

Çok dayanıklı olmalısınız, zamana karşı dayanıklı, yalnızlığa karşı dayanıklı, torpile iltifatlara kayırmaya ödüllere karşı, paraya karşı dayanıklı olmalısın.

Sanatçı olabilmek için, mutlak otoritelere karşı, zamana ve mekana karşı, çok sabırlı ve dik başlı olmalısınız.

Ve zaman üretilmiş her şeyi küfe çürüğe pasa çöpe hurdaya çevirir, sadece, direnen sanat eseri, direnen mısralar hikayeler, direnen heykeller tablolar, asırlar geçse de zamana ve mekana ve otoriteye karşı '**ışıldar**'...

Güneş Allah'ın işi, ama sanat, geceleri de parlayan karanlıkta da parlayan ortaçağlarda da parlayan hapishanelerde de parlayan, insan yapımı '**güneştir**'.

Bu garip bu üç günlük dünyada, bizi insan diye muhatap alan sadece sanattır, bizi güneşe çağıran...

O iftar sofrasına yayılmış çöpten adamlar, her biri kendini çok zeki sanıyor, iktidarı budala yerine koyup iktidarın nimetlerinden faydalıyor, iktidar bu sanatçıları budala yerine koyup bu çöpten adamlarla devasa büyük bir sanat kültür boşluğunu doldurduğunu sanıyorlar.

Tarih boyu sarayların şatafatlı atmosferine kanmayan çıkmadı.

Dalkavuklar tüccar sanatçılar sinek sürüleri gibi saray sofralarına üşüştiler.

Oysa etrafta soluduğumuz bir hava var, deniz var, gökyüzü, ellerimiz var, bize insan diyorlar, nefes alıp veren canlılar var, o sofralarda yemlenenler, bütün bu yaratılmışların içinde gezen o biricik şeyi hiç merak etmemiş.

O bağımsız o kendi kendine konuşan maddeyi suyu çiçeği şekilleri oyunları hiç biri kendine insanlık anlam varlık derdi edinip kurcalamamış.

Hiç biri eşyayı ve kendilerini ve dünyayı ve güzellikleri, mutlak otoritenin .kine götüne hizmetine sokmaktan rahatsızlık duymamış.

Hiçbiri beceri ustalık olmadan .ke sürülecek akıl olmadan bu kadar parayı şöhreti nasıl kazandık derdinde hiç olmamış.

Hiçbiri zarif ince zeka ürünü bir eser için bir parça zahmet çekmemiş.

Hiçbiri dün papazların bugün sermayenin iktidarın .ötünü yalamaktan asırlardır utanmamış.

Sanatçı mı dediniz, gençliğimizde ağızımız açık hayranlıkla dinlediğimiz Türk resminin duayenlerinden büyük bir sanatçı

Adnan Turani, Türk resmi üzerine bir çok kitabını satır satır okuduk, filozofik yönelimleri vardı, geçen yıl öldü, cenazesinde dört kişi bulunamadı, tabutunu üç kişi sırladı.

Nihat Genç

Odatv.com

Nihat Genç

Diğer Yazıları

Ergenekon operasyonu sahiden başarısız mı oldu

02.07.2019

"Mustafa Kemal'in askerleriyiz" demeye devam edecek misiniz

28.06.2019

Badeci şeyhin siyasetteki adamları

15.06.2019

Nihayet bir takım kurduk

09.06.2019

Cellatsız saray çok yaşamaz

08.06.2019

Yarattıkları canavarlarla artık baş edemiyorlar

07.06.2019

Tüm Yazıları

Popüler Yazılar

Müyesser Yıldız

TESUD Başkanına neler soruldu?

30.06.2021

Dr. Hüseyin Nazlıkul, M.D. PhD.

Hastalıklara karşı direnç nasıl artırılır

03.10.2021

Salih Seçkin Sevinç

Pandemi bahaneleri oldu... Restoranlar bizi ya...

03.10.2021

Rafael Sadi

O kritik ziyaretin arka planı

03.10.2021

Yusuf Yavuz

Yeni plan devrede

17.06.2021

Soner Yalçın

Tehdit etmeyin

18.06.2021

Soner Yalçın

Tunus'un foncuları

28.07.2021

Soner Yalçın

Erdoğan'ın öfkesinin sebebi

26.10.2021

Sami Menteş

Milli Eğitim Bakanı yalan söylüyor

25.06.2021

Soner Yalçın

Ata'nın çocukları: 68 Kuşağı

30.06.2021

İletişim

Haber Merkezi: 0 216 449 32 00

Faks: 0 216 449 32 00

Mail: info@odatv.com

İletişim

Künye

Gizlilik Sözleşmesi ve Koşullar

Mobil Uygulamalar

Reklam

Reklam: 0 216 449 32 00

reklam@odatv.com

© 2021, Oda TV. Tüm haklar saklıdır.

ANA SAYFA

YAZARLAR

VIDEO

FOTO GALERİ

ARŞİV

KATEGORİLER

